

Arrest

nr. 92 498 van 30 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 juni 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 22 november 2007 een asielaanvraag in.

Op 15 juli 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienen beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrestnummer 19 345 van 27 november 2008 de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigt.

Op 11 december 2008 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker gegeven.

Op 31 december 2008 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 25 januari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 29 april 2010 bij respectievelijk arrestnummers 42 682 en 42 681 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 4 februari 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet). Op 15 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 3 april 2012 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker gegeven.

Op 22 juni 2012 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in. Op 26 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag. Dit zijn de bestreden beslissingen die als volgt worden gemotiveerd:

Met betrekking tot eerste verzoeker:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten A.G. (...) geboren (...) en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 22.06.2012 (2)

Overwegende dat

Betrokkene op 22.11.2007 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 17.07.2008 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 04.08.2008 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 27.11.2008 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 31.12.2008 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hem op 26.01.2010 de vluchtelingenstatus en het statuut van subsidiaire bescherming opnieuw geweigerd werd vanwege het CGVS; betrokkene op 22.02.2010 ook tegen deze beslissing schorsend beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 03.05.2010 de beslissing van het CGVS wederom bevestigd werd; betrokkene op 22.06.2012 een derde asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen in Rusland nog steeds actueel zijn en een cd-rom aanbrengt, waarop een toespraak van de procureur van de provincie Astrakhan zou te zien zijn, alsook een cd-rom waarop een huiszoeking te zien is bij A.R. (...) (lid van de geloofsgemeenschap van A.O. (...)); betrokkene aan de hand hiervan zijn oorspronkelijke asielmotieven kracht wil bijzetten; hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de vluchtmotieven van betrokkene reeds gedurende zijn vorige asielaanvragen beoordeeld werden; de Belgische asielinstanties daarbij stelden dat de geloofsgemeenschap van A.O. (...) door de autoriteiten in het oog wordt gehouden, maar nergens uit blijkt dat deze gemeenschap de laatste jaren als gemeenschap daadwerkelijk het slachtoffer is geworden van vervolging door de autoriteiten; de Belgische asielinstanties dan ook concludeerden dat betrokkene niet kon aantonen dat hij persoonlijk, of een lid van zijn gezin, het slachtoffer zou zijn geworden van vervolging; er bovendien reeds destijds geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen van betrokkene, gezien de door hem neergelegde tegenstrijdige verklaringen; de fragmenten die op voornoemde cd-roms niet van die aard zijn dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen, gezien nergens naar betrokkene persoonlijk of zijn gezin verwezen wordt; betrokkene vervolgens ook verschillende kopies van medische attesten aanbrengt, waaruit blijkt dat hij en zijn gezin in behandeling zijn voor psychische problemen; betrokkene daarnaast ook drie internetartikels aanbrengt omtrent de behandeling van psychiatrische patiënten in Rusland; betrokkene hieromtrent reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006, indiende; deze aanvraag echter door de Dienst Vreemdelingenzaken ongegrond werd bevonden en er geconcludeerd werd dat een behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst (Rusland); voornoemde internetartikels overigens niet afkomstig zijn van een officiële bron en de bewijswaarde ervan gering is; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 17.12.2008 en 06.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Met betrekking tot tweede verzoekster:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.G. (...) geboren (...) en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 22.06.2012 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 22.11.2007 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 17.07.2008 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 04.08.2008 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 27.11.2008 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 31.12.2008 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij haar op 26.01.2010 de vluchtelingenstatus en het statuut van subsidiaire bescherming opnieuw geweigerd werd vanwege het CGVS; betrokkene op 22.02.2010 ook tegen deze beslissing schorsend beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 03.05.2010 de beslissing van het CGVS wederom bevestigd werd; betrokkene op 22.06.2012 een derde asielaanvraag indiende, waarbij zij verklaart niet naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij verwijst naar de elementen die haar echtgenoot, dhr. A. (...), bij zijn derde asielaanvraag naar voren bracht; echter in het dossier van dhr. A. (...), eveneens op 26.06.2012 een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater) genomen werd voor wat betreft zijn derde asielaanvraag; betrokkene voorts ook verwijst naar haar gezondheidstoestand; betrokkene hieromtrent reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006, indiende; deze aanvraag echter door de Dienst Vreemdelingenzaken ongegrond werd bevonden en er geconcludeerd werd dat een behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst (Rusland); betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich

hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 17.12.2008 en 06.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf; wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenbesluit), van artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden. Tevens voeren zij een manifeste beoordelingsfout aan. Zij lichten hun middel als volgt toe:

“4.1.1. Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend. Ook middels art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend.

4.1.2. Ook in art. 51/8 Vreemdelingenwet wordt bepaald dat de weigering tot in overwegingname dient genomen te worden door de Minister of zijn gemachtigde : (...)

4.1.3. Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.1.4. Evenwel heeft de Raad van State geoordeeld in het arrest met n° 218 951 dd. 19/04/2012:

« Considérant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de l'Arrête royal de 20 septembre 2009 modifiant l'Arrête royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué ; que ces dispositions (...), respectivement, à l'attribution, notamment au Secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile, de la compétence de « tutelle » à l'égard de l'Office des étrangers, du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil du Contentieux des étrangers, et à la prise d'effet de l'arrête royal attaqué, ne s'appliquent nullement ni n'ont vocation à s'appliquer à la requérante ; que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère, ne risque pas non plus d'en subir, directement ou indirectement, les effets ; »

4.1.5. Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast. Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen. Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

4.1.6. Dat de bestreden beslissing derhalve onwettig is.”

2.2. Het is niet betwist dat de bestreden beslissingen werden genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

De artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepalen het volgende:

“Art. 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. Vande Lanotte en G. Goedertier, Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. Joassart, *“Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”*, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 blijkt dat mevrouw M. De Block benoemd werd tot *“Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie”*. Bij koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Zij heeft onder meer de voogdij over de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat de staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft en zulks blijkt ook uit haar titel. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de vreemdelingenwet en in artikel 1, 1° van het vreemdelingenbesluit en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan nemen. Zij kan eveneens op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de vreemdelingenwet dit toelaat.

De bestreden beslissingen werden daarnaast genomen in uitvoering van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en deze bepaling voorziet dat de minister *c.q.* de staatssecretaris of zijn gemachtigde kan beslissen een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer een vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze beslissingen genomen werden door mevrouw LV.L, attaché bij de *“Algemene Directie Vreemdelingenzaken”*. Overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de

minister c.q. de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om een beslissing in toepassing van artikel 7, § 1 van de vreemdelingenwet te nemen.

Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissingen zouden genomen zijn door een onbevoegde ambtenaar of met miskennis van artikel 1 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoekers laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het gegeven dat de Raad van State in het arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 oordeelde dat een vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van een artikel uit een koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden kan aan voormelde vaststelling geen afbreuk doen. In voormeld arrest wordt, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, namelijk niet geconcludeerd dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet bevoegd zou zijn inzake “de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”. Er wordt slechts geduïd dat voormeld koninklijk besluit louter voorziet dat een staatssecretaris “de voogdij” heeft over bepaalde diensten en dat deze voogdijregeling op zich geen betrekking heeft op diens bevoegdheid inzake “de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” zodat de vreemdeling in kwestie geen belang heeft bij de vernietiging van de artikelen 5 en 8 van het koninklijk besluit van 20 september 2009.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, 51/8, 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens voeren verzoekers een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoekers lichten hun middel als volgt toe:

“4.2.1. Het is niet aan de verweerder om uitspraken te doen over de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire bescherming.

Dit komt enkel toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er is dan ook een manifeste schending van het art. 57/6 Vreemdelingenwet dat hieronder weergegeven wordt : (...)

De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich derhalve niet in de plaats stellen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en hierover uitspraken doen.

4.2.2. De verzoekers hebben evident ernstige redenen om bescherming aan te vragen. Teneinde hun vrees in hun land van herkomst aan te tonen hebben zij bij hun huidige asielaanvraag nieuwe documenten voorgelegd, namelijk een cd-rom waarop een toespraak van de procureur van de provincie A. (...) en een huiszoeking bij A.R. (...) te zien is, dewelke aantonen dat leden van de geloofsgemeenschap van A.O. (...) gevisieerd worden. Deze documenten tonen aan dat de geloofsgemeenschap van A.O. (...), waartoe de verzoekers behoren, wel degelijk gevisieerd worden door de autoriteiten en vervolging door de autoriteiten dienen te vrezen.

4.2.3. Er is bijgevolg een manifeste schending van het art. 51/8 Vreemdelingenwet, dat hieronder weergegeven wordt :

“(…)”

Het komt bijgevolg niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe om uitspraak te doen over de nieuwe documenten van de verzoekers. Inderdaad, het is enkel de Commissaris-generaal die zich kan uitspreken over de waarde ervan met betrekking tot het ingeroepen vervolgingsrisico. Het betreft wel degelijk nieuwe relevante gegevens met betrekking tot de situatie van de verzoekers in het kader van een onderzoek naar de nood aan vluchtelingenbescherming. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt onterecht dat met de nieuwe gegevens van verzoekers geen rekening dient gehouden te worden. Dit is volledig ten onrechte.

De verzoekers leggen een cd-rom voor waarop het volgende te zien is:

o een toespraak van de procureur van de provincie A. (...);

o een huiszoeking bij A.R. (...) (lid van de geloofsgemeenschap van A.O. (...)).

Uit de bestreden blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de toespraak van de procureur van de provincie A.(...) niet heeft bekeken, laat staan in concreto heeft beoordeeld ('waarop een toespraak van de procureur van de provincie Astrakhan zou te zien zijn').

Bij de eerdere asielaanvragen heeft de Commissaris-generaal blijkbaar geoordeeld dat de geloofsgemeenschap van A.O. (...) door de autoriteiten in het oog wordt gehouden, maar dat niet zou blijken dat deze gemeenschap de laatste jaren als gemeenschap daadwerkelijk het slachtoffer is geworden van vervolging door de autoriteiten.

Deze beoordeling van de Commissaris-generaal tijdens de eerdere asielaanvragen van de verzoekers dateert respectievelijk van juli 2008 en januari 2010, i.e. respectievelijk meer dan vier en twee jaar geleden.

Het is geenszins onwaarschijnlijk dat de situatie van de geloofsgemeenschap van A.O. (...) op heden in negatieve zin gewijzigd is en dat actuele informatie, zoals de verzoekers trachten aan te tonen met het voorleggen van de cd-rom, aantoont dat deze gemeenschap op vandaag, anno 2012, wel degelijk dienen te vrezen het slachtoffer te worden van vervolging uitgaande van de autoriteiten. Uiteraard is het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de appreciatie te voeren. Het is wel degelijk aan de Commissaris-generaal om deze nieuwe recente informatie te appreciëren en de gegrondheid van hun verzoek tot erkenning als vluchteling of toekenning van subsidiaire bescherming te onderzoeken. De verzoekers legden immers nieuwe gegevens voor, dewelke tot op heden niet ten gronde onderzocht werden. Er is bijgevolg geen afdoende motivering.

De bestreden beslissingen dienen vernietigd te worden. »

2.4. De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de derde asielaanvraag van verzoekers niet in overweging wordt genomen omdat zij geen nieuwe gegevens aanbrachten waaruit blijkt dat er wat hen betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Tevens wordt toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen bevatten een pertinente en draagkrachtige motivering die verzoekers in staat stelt hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers stellen dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Het eerste lid van voormeld artikel luidt als volgt:

"De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister/staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag twee cd-roms neerlegden, met een toespraak van de procureur en een huiszoeking bij een lid van hun gemeenschap. Eerste verzoeker verklaarde dat hij en zijn echtgenote nog steeds gezocht worden en hij de cd-roms als bewijs voorlegt gezien hij niet werd geloofd tijdens de interviews op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hij meent dat de inhoud van de cd-roms bewijst dat alles wat hij verteld heeft in zijn vorige interview de waarheid was. Verzoekster verklaarde dat zij zelf misschien geen problemen zal hebben, maar haar echtgenoot en zoon niet met rust zullen worden gelaten en dat zij vreest voor hun leven. Zij wijst op de cd-roms die haar echtgenoot heeft neergelegd, waarbij zij stelt dat de huiszoeking die er te zien is op dezelfde manier werd uitgevoerd als de huiszoeking destijds in maart bij hun thuis. Daarnaast wijst zij op haar medische problemen.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS van 7 december 2001 nr.101.624).

Gelet op de verklaringen van verzoekers concludeerde verweerder op redelijke wijze dat verzoekers enkel documenten bijbrachten die nergens naar hun persoonlijke problemen verwijzen en die louter voortbouwen op hun vorige verklaringen die reeds als ongeloofwaardig werden bevonden, zodat zij geen nieuwe gegevens hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verweerders appreciatie van de door verzoekers neergelegde stukken is geenszins in strijd met artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet immers uitdrukkelijk dat gegevens enkel als nieuw kunnen beschouwd worden indien ze ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 10 oktober 2012, beschikking nr. 9088).

Verzoekers poneren dat het geenszins onwaarschijnlijk is dat de situatie van hun geloofsgemeenschap op heden in negatieve zin is gewijzigd en zij menen dat de actuele informatie op de cd-roms aantoonde dat deze gemeenschap op vandaag, *anno* 2012 wel degelijk dienen te vrezen het slachtoffer te worden van vervolging uitgaande van de autoriteiten. Verzoekers weerleggen evenwel niet de motieven dat de informatie geenszins persoonlijk betrekking heeft op hen. Bovendien blijkt dat verzoekers bij hun derde asielaanvraag geenszins aanhaalden dat de situatie in negatieve zin zou zijn gewijzigd. Integendeel gaven zij aan dat hun situatie onveranderd is, dat zij nog steeds gevaar lopen en dat zij wensen aan te

tonen dat zij wel degelijk de waarheid spraken. Verzoekers tonen niet aan dat het uitgangspunt van verweerder bij het beoordelen van de door verzoekers bijgebrachte documenten verkeerd zou zijn geweest. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de verklaring van verzoeker blijkt dat de ene CD-rom een toespraak bevat van de procureur van de provincie Astrakhan op de Russische televisie van 2004 en de andere CD-rom een huiszoeking bevat bij een lid van de gemeenschap die plaats vond in 2004. Waar verzoekers thans in hun verzoekschrift betogen dat uit de CD-roms blijkt dat de situatie voor de geloofsgemeenschap in negatieve zin is veranderd ten opzichte van hun eerdere asielaanvragen van respectievelijk juli 2008 en januari 2010, mist hun grief aldus feitelijke grondslag. De beelden op de CD-roms dateren immers van 2004. De Raad stelt bovendien vast dat zij het motief in de bestreden beslissingen in verband met hun medische problemen niet betwisten.

Ten overvloede moet nog worden gesteld dat de mogelijkheid die door de wetgever geboden wordt om een tweede of meervoudige asielaanvraag in te dienen niet bedoeld is om de door de commissaris-generaal gedane beoordeling van feiten of situaties, die reeds het voorwerp uitmaakte van een rechterlijke controle, nogmaals te betwisten. Een dergelijke interpretatie van deze door de wetgever geboden mogelijkheid – die daarenboven geen steun vindt in de voorbereidende werken van de vreemdelingenwet – zou immers impliceren dat de beoordeling van een asielrelaas *ad infinitum* in vraag kan worden gesteld en is moeilijk in overeenstemming te brengen met het gewijsde dat aan een rechterlijke beslissing kleeft (RvS 21 oktober 2008, nr. 187.209).

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Gezien verweerder slechts het nieuwe karakter van de door verzoekers, in het kader van de derde asielaanvraag, neergelegde stukken beoordeelde en niet blijkt dat hij hierbij zijn bevoegdheden overschreed kan ook niet besloten worden dat verweerder zich bevoegdheden die toekomen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe-eigende. Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun bewering dat de bestreden beslissingen een schending inhouden van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet.

Daar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen reeds heeft vastgesteld dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, en deze beslissingen door de Raad werden bevestigd bij arrest en verweerder enkel vaststelde dat verzoekers geen nieuwe gegevens aanbrachten bij hun derde asielaanvraag, blijkt ook niet dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarin de voorwaarden bepaald zijn inzake de erkenning als vluchteling of inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, geschonden zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekers ook geschonden achten, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN